

нието и на музиката като на развлѣчение, съ което губятъ времето си. Да пѣшъ и да свиришъ и да мислишъ, че губишъ времето си, това е все едно да ядешъ и да мислишъ, че трѣбва да се плаща. Пѣй и свире, безъ да мислишъ за времето. Яжъ, безъ да мислишъ и да се безпокоишъ за плащане. Ако се безпокоишъ и ядешъ, по-добре не яжъ. Каквото прави, човѣкъ трѣбва да бжде спокоенъ, да не се тревожи. Ако мислишъ, мисли спокойно, безъ тревоги; ако свиришъ, свире спокойно; ако ядешъ, яжъ спокойно. Да работи човѣкъ съзнателно, съ участието на мисълта и съ любовъ, това значи, да попадне на добрата почва, въ разумния животъ, дето житното зърно дава 30, 60, 100 зърна, които се намиратъ въ отношения 1:3:6. Работи ли съ безпокойство, несъзнателно и безъ любовъ, резултатитѣ ще бждатъ като тия на житното зърно, което е паднало на пжтя, между камънитѣ и трънетѣ.

Защо въ тази притча Христосъ взелъ числата 30, 60 и 100, а не други нѣкои? Като съберемъ числата 1, 3 и 6, получаваме числото десетъ, въ което се криватъ всички възможности. Числото десетъ съдържа въ себе си пжтищата, по които минава човѣшката мисълъ, отъ най-низка до най-висока степенъ. Който може да проследи пжтя на една мисълъ, която започва отъ най-ниското стѣпало и достига до най-високото, той е дошълъ до числото десетъ, до разумния животъ—до условията на добрата